

‘Als je vroeger het woord knoflook liet vallen,
dan gruwden de mensen’

Joop Braakhekke (69)

Zijn restaurant Le Garage bestaat twintig jaar

Tijd van leven

Wat is tijdloos?

‘Lekker is tijdloos, maar de beleving van wat we lekker vinden, verandert. Een goed gebraden stuk vlees blijft altijd lekker. Tegenwoordig neigen we meer naar natuurlijk eten: wild dat niet gemarineerd is, bijvoorbeeld, zodat je de oorspronkelijke smaak kunt proeven. In de pruiken-tijd werden sauzen heel dik gemaakt, een soort brintasauzen noem ik dat altijd, om alle onvolkomenheden van het vlees te maskeren. Dat is nu uit den boze. En we zijn veel peperiger gaan eten. Als je vroeger het woord knoflook liet vallen, dan gruwden de mensen.’

In welke tijd had u ook willen leven?

‘Ik heb er moeite mee dat in deze snelle tijd de romantiek vergeten wordt. Er is geen tijd meer om een glas wijn te drinken en met elkaar te praten. Wil een gesprek zich verdiepen, dan moet je daar wel de tijd voor nemen. Ik heb nog het geluk dat ik een vak heb dat zich voornamelijk aan tafel afspeelt. Maar nu krijg je weer dat de mensen nerveus zijn door het opgehitste van deze tijd. Ze moeten roken en dat mag niet meer binnen, dus ze moeten naar buiten en weer naar binnen, wéér naar buiten en naar binnen – het is hier soms net een perron.’

Kookt u met een kookwekker?

‘Timing in de keuken is heel belangrijk, maar een kookwekker gebruik ik niet omdat die tijd universeel is. En daar heb je niets aan, want elk stuk vlees of vis is anders. Zelfs de warmte kan anders zijn: waar ik woon, kook ik een ei een minuut langer dan in Amsterdam, omdat de gaswarmte daar anders is. Een vis die niet goed getimed is op gaarheid, kun je niet eten. Gaar bestaat eigenlijk niet, dat mag niet. Gaar is droog en saai, het moet nog wel leven hebben. Juist dat timen is uitermate interessant en dat kun je leren.’

Wat zou u doen met een zee van tijd?

‘Ik zou meer van mijn schip willen genieten, ik vind zeilen heerlijk. Het gaat mij niet om de snelheid, ik hoef geen zeilen die zo ultiem gesneden zijn dat het allemaal nog harder gaat – wat een flauwekul. En ik zou meer over erfelijkheid willen lezen, dat interesseert me erg. Ik geloof dat je voorbestemd bent voor iets: mijn overgrootvader was diamantair, en dat zit er bij mij ook in. Het heeft alleen een generatie overgeslagen, mijn moeder heeft er helemaal niets mee, maar ik des te meer. Al ben ik blij dat ik nooit in dat vak gestapt ben, want ik had al die prachtige handgemaakte juwelen nooit kunnen verkopen. Ik had het allemaal zelf willen houden.’

door Caroline Buijs foto Bert Nienhuis